

La crònica literària de la setmana

Explicar-ho per viure-ho

SUPERGLÚ

Lucia Ramis
Barcelona

I tant, tothom coneix el conte de Pinotxo. Ell pregunta si el varen llegir, i la majoria contesta que sí. Llavors sap que menteixen sense ser-ne conscients, perquè la novel·la original té unes quatre-centes vuitanta pàgines. Carlo Collodi la va publicar en fascicles, entre el 1883 i el 1884, sota el títol *Història d'un titella*. "El tema no era moralista", explica Jorge Bucay a la Casa del Llibre, "el ninot no es converteix en un nen quan es porta bé, sinó quan comença a sentir".

A *Cuentos clásicos para conocerse mejor* (Espasa), el psicodramaturg, gestàltic i supervendes d'autoajuda ha recuperat els contes de fades abans que, a més d'aquestes fades, Disney els encastàs finals felços. No estaven adreçats als més petits.

Aquelles llegendes orals servien per sobreviure davant d'adversitats com els perills d'anar sola pel món (*La caputxeta*) o l'assetjament per no encaixar en el teu entorn (*L'anequet lleig*). És la tercera vegada que Justo Molinero presenta un títol de Bucay. Tots dos van ser taxistes. Són bons comunicadors i fan que les senyores del públic somriegin encantades.

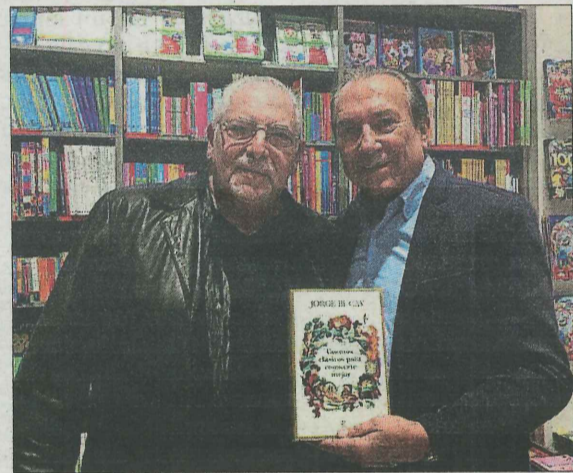
Sobretot quan Bucay parla de la seva família, els seus avis de Damasc (dos d'àrabs i dos de jueus), i del gran amor entre els seus progenitors, que ho feien tot junts, "un pegat insofrible"; també de la frase que sempre repetia el seu pare: "En aquesta casa mai no faltaran diners per a llibres".

Segons Molinero, gairebé tot això és veritat i, si no ho és, tant se val. Perquè, com diu Bucay, "ens creiem les mentides que ens expliquen perquè volem que siguin certes". Al·lucina amb els prínceps blaus, sobretot amb el de Blancaneus, "un tarambana". Quan va pel bosc i la veu adormida, la confon amb una estàtua, i intenta comprar-la als set nans com a element decoratiu que ornarà el seu castell. Al final se la queda per 150 monedes d'or.

"Hi ha cap conte que no sigui masculista?", li pregunta Molinero. A *La sirenetta*, d'Andersen, ella es rebel·la contra les normes i lluita per allò que vol. És capaç de sacrificar-ho tot per amor. Quan ho fa, l'heroi prefereix quedar-se amb la dona disposada a acatar les regles.

ANNA FERNÁNDEZ / ANNA FERNÁNDEZ

SUSANA SÁNCHEZ

LUCIA RAMIS

La gran contradicció. Pots enamorar-te romànticament i mantenir la independència? Júlia Beltran creu que ens han estat.

"Ens creiem les mentides que ens expliquen perquè volem que siguin certes", diu Bucay

"Si hi ha manifestacions contra el sistema econòmic o el sistema polític, per què no n'hi ha contra el sistema amorós?", pregunta a La Calders, a vessar de gent. D'acord, sí que n'hi ha, per part del col·lectiu LGTBI, però

ella es refereix a totes les víctimes del capitalisme, que compraren l'amor com una cosa superguai i se'n dugueren d'oferta la monogàmia.

M'imagín grans concentracions entonant el títol del seu primer llibre, publicat per Bridge: *M'estimes i em times, Amar y timar*. Entre el públic hi ha alguns companys seus d'universitat, com Marina Penalva, ara a l'agència Pontas. Hi ha Jofre Font, amb qui per fi han estrenat el programa cultural *Quan arribin els Marcians*, a TV3, després que l'actualitat l'hagi posposat un parell de cops. Hi ha la productora Diana Domínguez, les editores Iolanda Batallé i Olga Portella, també Pilar Maurell, Anna Fernández, Anna Guitart, Roger Seró.

El llibre dona moltes respostes, i sobretot moltes no respostes, segons Paula Bonet. D'una banda, recull set entrevistes que parlen de temes com el poliamor

Si hi ha manifestacions contra el sistema econòmic o el polític, per què no n'hi ha contra l'amorós?

o la necessitat d'una transformació sentimental. I, de l'altra, dibuixos de la mateixa Beltran, que per exemple reflexiona sobre això: al Google Translate, solter equival a *fucker*, i soltera, a *loser*. Natza Farré diu que aquí

no hi pinta res, perquè en comparació amb els àlbums de Bonet i Beltran, el seu *Curs de feminisme per a microones*, sense il·lustracions, queda molt "disminuït". Afegeix que caldria estudiar per què les tres van vestides de negre, que queda molt existencialista, i per què Beltran li ha dit "xurri" al seu al·lot.

"Explicues el que t'ha passat, o el que t'agradaria que et passés?", li preguntava una noia a Sarah Andersen en una abarrotaada Casa del Llibre. Rafael Coeró repartia números entre els assistents -més de dos-cents-, que esperaven el seu torn perquè l'autora de *Sarah's scribbles* (Bridge) els signàs alguna de les seves novel·les gràfiques, *Créixer*

és un mite o *Una magdalena felç*. "Bé, tenint en compte que les situacions que descriu són vergonyoses o incòmodes, més aviat preferiria que no m'haguessin passat", contesta. Començà a fer gargots amb catorze anys, i ara, amb vint-i-cinc, les seves vinyetes tenen molt d'èxit.

Ple. Sarah Andersen va començar a fer gargots amb catorze anys: deu anys després omple les presentacions dels seus llibres, com la d'aquesta setmana

Bucay. El psicodramaturg -a la imatge, amb Justo Molinero- recupera alguns contes de fades d'abans que Disney hi afegís finals felços

Una estafa? Paula Bonet, l'autora, Júlia Bertran i Natza Farré a la presentació de *M'estimes i em times*, amb respostes i no respostes sobre l'amor

L'argenti Berliac també començà a dibuixar de petit. A la presentació de *Sad boy*, a la Universal, amb l'editor de Saprستی, Octavi Botana, i Joan

S. Lluna, explica que fa uns mesos va trobar una capsula amb els primers còmics que va fer. Estan grapats i anuncien números pendents. Llavors Akira ja era un referent, com també ho eren aquells adolescents marginats que no encaixen amb el sistema: Holden Caulfield, d'*El vigilant al camp de sègol*, per exemple, o Jean Genet, a qui Sartre dedicà un llibre.

Potser no es tracta de viure per explicar-ho, sinó d'explicar-ho per reviure-ho, viure-ho més, o millor.

A la biblioteca Jaume Fuster, Julià Guillamon i Toni Benages parlen del còmic que han fet sobre les aventures de Josep Palau i Fabre a Llançà. L'ha publicat Males Herbes. Es titula *La joia de viure*.

El club privado más elegante, reservado a parejas liberales.

Abierto viernes y sábado de 23h a 6h.

www.oopstbarcelona.com